

НЕЗАБУТНЬОМУ ЛЕОНІДУ ГРИГОРОВИЧУ

З тих пір пройшли десятки років,
Як крейду вперше взяв я в руки
Направили мене в Глибоке
Відчути вчительську науку.

Прийомів набирався штучних,
Наставники були там перші,
Були й мої там перші учні,
Та вже я вчительство й завершив.

Мені тоді так пощастило –
На все життя наставник стрівся,
Добро в очах його світилось,
Я оцінив й не помилився.

Були із ним товаришами,
Йшли поруч по шляхах освіти,
Траплялось, рубцювали шрами...
Та жаль, вже сонце не в зеніті.

З роками дружба не старіє,
Хоч бачимось тепер вже рідко,
Вона і до сьогодні гріє,
Жаль лише, вік минає швидко.

Веселий він і балакучий,

Не молодий, але словами
Душевні струни дістаючи,
Розбуджує мажорні гами.

Тому, коли його побачу,
Й тепер відразу молодію –
З його очей теплом неначе
Якась енергія повіє.

Чого ж, як другу, побажати?
Здоров'я та років багато,
Себе, як інших, заряджати,
Щодня щоб відчувалось свято.

Дата написання вірша: 2021-02-27